

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/27/2025
Identifikačné číslo spisu:	1421200091
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1421200091.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. D., narodeného XX. R. XXXX, V., F. XXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Patrikom Ozimaničom, Bratislava, Dúbravská cesta 2, proti žalovanej obchodnej spoločnosti JF MOTO s.r.o., Moldava nad Bodvou, Rožňavská 80/A, IČO: 47 735 236, o zaplatenie 2 000 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7Csp/4/2021, predtým vedenom na Okresnom súde Bratislava IV, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2024 sp. zn. 3CoCsp/26/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Csp/4/2021-295 z 9. mája 2023 zamietol žalobu a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým že o výške tejto náhrady rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

1.1. Rozhodol tak o žalobe, ktorou si žalobca voči žalovanej uplatnil nárok na zľavu z kúpnej ceny ojazdeného motocykla. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na § 262 ods. 1 až ods. 3, § 420, § 424, § 427 ods. 1, ods. 3, § 428 ods. 1 až ods. 3, § 577, § 578 ods. 1, ods. 2, § 579 ods. 1, ods. 2, § 580 ods. 1, § 583 ods. 1, § 589, § 590 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), § 52 ods. 1, ods. 2, § 588, § 597 ods. 1, § 599 ods. 1, § 620 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 290, § 291 ods. 3, § 295 a § 296 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.2. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaná sa na základe zmluvy o komisionálnom predaji zaviazala zriadiť vo vlastnom mene na účet komitenta predaj bližšie špecifikovaného motocykla s tým, že ako komisionár podľa predmetnej zmluvy nezodpovedala za skryté vady motora. Pokiaľ išlo o ostatné vady, ak sa na predmet predaja už nevzťahovala záruka výrobcu, za prípadné vady predmetu kúpy zodpovedal voči kupujúcemu komisionár, avšak len za predpokladu, že komitent pred odovzdaním vozidla na komisionálny predaj umožnil komisionárovi vykonanie dôkladnej

technickej prehliadky vozidla, a súčasne ak komisionár zodpovednosť za takéto vady voči kupujúcemu prevzal. Komisionár bol povinný oboznámiť kupujúceho - tretiu osobu s tým, že záruka na ojazdené motocykle je maximálne 12 mesiacov (§ 620 ods. 2 OZ) alebo do najazdenia maximálne 30 000 km, podľa skutočnosti, ktorá nastala skôr. Žalobca podľa kúpnej zmluvy z 23. júna 2018 uzavretej podľa § 409 a nasl. ObZ ako kupujúci spotrebiteľ kúpil od žalovanej motocykel inzerovaný na internetovom portáli Autobazar.EU. Zmluvné strany sa dohodli, že právne pomery medzi nimi sa riadia príslušnými ustanoveniami ObZ. Žalobca listom zo 7. mája 2020 požiadal žalovanú o zníženie kúpnej ceny zo 4 000 eur o sumu 2 000 eur, čo malo zodpovedať odhadovaným nákladom na opravu väd motocykla, za ktoré podľa žalobcu zodpovedala žalovaná a ktoré žalobca zistil, až keď ho na to upozornil mechanik. Žalovaná listom z 15. mája 2020 jeho žiadosti po konzultácii s bývalým majiteľom motocykla (komitentom) nevyhovela, pretože túto považovala za neopodstatnenú. Výslovila domnienku, že motocykel mohol poškodiť servis kedykoľvek po zakúpení vozidla. Neúspešný bol i pokus o alternatívne riešenie sporu pred Slovenskou obchodnou inšpekciou.

1.3. Konajúci súd považoval za podstatné posúdiť povahu uplatneného nároku, vychádzajúc primárne z toho, že ak ide o použitú vec, kupujúci a predávajúci sa môžu dohodnúť aj na kratšej záručnej dobe, avšak nie kratšej ako 12 mesiacov. Z obsahu komisionálnej zmluvy vyplynulo, že komisionár bol povinný oboznámiť kupujúceho - tretiu osobu s tým, že záruka na ojazdené motocykle je maximálne 12 mesiacov resp. do najazdenia max. 30 000 km, podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr. Listinnými dôkazmi mal za preukázané, že žalobca neuplatnil nárok zo zodpovednosti za vady včas, t.j. v prekluzívnej lehote 12 mesiacov. Žalobca nepreukázal, že v čase kúpy motocykel ním tvrdené vady skutočne mal a že tieto nevznikli až neskôr zavineným konaním inej osoby v období od kúpy motocykla do jeho reklamácie listom zo 7. mája 2020, t.j. nepreukázal, že motocykel mal uplatnené skryté vady už v čase prechodu nebezpečenstva škody na tovare. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobcovi uplatnený nárok nemožno priznať, lebo nepodal správu žalovanej o ním tvrdených vadách motocykla bez zbytočného odkladu po tom, čo ako kupujúci pri vynaložení odbornej starostlivosti mal a mohol tieto vady zistiť pri obhliadke vozidla a neuplatnil reklamáciu ním tvrdených väd v prekluzívnej lehote jedného roka od kúpy. Dodal, že v danej veci šlo o komisionálny predaj ojazdeného motocykla, pričom žalovaná si v zmluve vymienila, že za skryté vady motora nezodpovedá; za tieto vady uplatnené v prekluzívnej dobe by tak podľa súdu prvej inštancie zodpovedal komitent ako bývalý vlastník vozidla. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 251 v spojení s § 262 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom z 31. októbra 2024 sp. zn. 3CoCsp/26/2023 a žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd nezistil existenciu procesných väd namietaných v odvolaní a rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne, preto ho podľa § 378 ods. 1 CSP potvrdil. V odôvodnení zdôraznil, že žalobca si podľa opisu rozhodujúcich skutkových tvrdení uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 2 000 eur z titulu zodpovednosti za vady motocykla. V takom prípade, ako uviedol už súd prvej inštancie, bol povinný si nárok u žalovanej uplatniť v záručnej dobe, ktorá začala plynúť odo dňa kúpy a prevzatia motocykla, t.j. od 23. júna 2018. Žalobca tieto skutkové a ani právne závery v odvolaní nijako nespochybnil a nespochybnil ani procesnú obranu žalovanej, ktorá tvrdila, že žalobcovi poskytla záruku na uplatnenie väd motocykla v trvaní 12 mesiacov. V nadväznosti na to potom dal odvolací súd za pravdu súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca vady nenamietal v prekluzívnej záručnej dobe, neuplatnil vady včas. V takom prípade došlo k zániku zodpovednosti žalovanej za vady, ktorých existenciu, navyše, žalobca v konaní ani nepreukázal. Ďalej k odvolacej argumentácii žalobcu, prezentovanej prvý raz až v odvolaní (§ 366 CSP), že uplatnený nárok predstavuje sumu, o ktorú sa znížila hodnota jeho motocykla, odvolací súd uviedol, že nárokov zo zodpovednosti za vady sa nemožno domáhať z titulu náhrady škody. Zodpovednosť za vady vzniká v dôsledku porušenia povinnosti predávajúceho odovzdať predmet kúpy bez väd. Ak bolo predmetom kúpnej zmluvy odovzdanie motocykla bez väd a poškodení a toto plnenie prebehlo podľa (nepreukázaných) tvrdení žalobcu vadne, spôsobom nápravy by bolo ich odstránenie zo strany žalovanej. Prípadná ujma/škoda, ktorá podľa žalobcu mala zodpovedať odhadovaným nákladom na opravu, by rovnako bola napravitelná cestou zodpovednosti za vady; tu odkázal odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1618/2001.

2.2. K argumentácii o nekalých obchodných praktikách žalovanej - klamlivom konaní, ktoré malo nepriaznivo ovplyvniť ekonomické správanie žalobcu a ktoré v zmysle § 7 a § 8 zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pozn.) nepožíva právnu ochranu, odvolací súd uviedol, že tieto skutočnosti nezakladajú akýkoľvek nárok žalobcu zo zodpovednosti za vady, resp. na zľavu z kúpnej ceny. Zdôraznil, že žalobca sa v konaní nedomáhal nároku na priznanie primeraného finančného zadost'účinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ani sa v súvislosti s tvrdeným omylom ohľadne podstatných informácií o motocykle nedomáhal vyslovenia relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy podľa § 49a OZ. Údaje týkajúce sa počtu predchádzajúcich majiteľov vozidla a jeho pôvodu nemožno podľa odvolacieho súdu považovať ani za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ. Dodal, že podľa obsahu kúpnej zmluvy bolo jedinou povinnosťou žalobcu zaplatiť kúpnu cenu motocykla, tento s dokladmi prevziať a vykonať prepis vlastníctva na dopravnom inšpektoráte; žalobca nijako nespochybňoval, že by tieto ustanovenia kúpnej zmluvy týkajúce sa jeho osoby nepoznal, nebol s nimi oboznámený a žiadne ustanovenie kúpnej zmluvy nemalo charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky. Napokon, k námietkam žalobcu, že dokazovanie bolo vedené jednostranne, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie, vychádzajúc z právneho posúdenia uplatneného nároku ako nároku zo zodpovednosti za vady, sa primárne sústredil na skúmanie dôvodnosti argumentácie žalovanej o vytknutí vád po uplynutí prekluzívnej doby.

2.3. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP a § 262 CSP.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku tohoto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň dovolaciemu súdu navrhol, aby mu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprel žalobca o tvrdenie, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnený. Konajúce súdy podľa žalobcu najmä presvedčivo neodôvodnili, prečo by záručná doba v danom prípade mala byť 12 mesiacov, prečo považovali namietané vady motocykla za nepreukázané, ako ani prečo mal byť pasívne vecne legitimovaný komitent a nie žalovaná. Namietal, že sa o skutočnom dôvode zamietnutia žaloby dozvedel až z písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval dovolateľ za zmätočné z dôvodu zamieňania komisionárskej a sprostredkovateľskej zmluvy. Súdom oboch inštancií vyčítal aj vady v dokazovaní, najmä že viedli jednostranne zamerané dokazovanie v neprospech žalobcu, čím porušili zásadu rovnosti strán v konaní. Súdy vychádzali z nesprávneho skutkového záveru, že žalovaná si so žalobcom dohodla kratšiu záručnú dobu. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania tejto skutočnosti, (ktorú žalovaná vôbec netvrdila), zaťažovalo žalovanú. Napriek absencii akéhokoľvek dôkazu súdy vychádzali z toho, že záručná doba bola dohodnutá na 12 mesiacov, čo malo zásadný vplyv na výsledok konania. Podľa žalobcu rozhodnutie konajúcich súdov je výsledkom dotvoreného skutkového stavu.

3.2. K prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP a k dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dovolateľ uviedol, že odvolací súd nesprávne posúdil, u koho si má kupujúci v prípade komisionálneho predaja uplatňovať práva zo zodpovednosti za vady, keď dospel k záveru, že zodpovednosť za skryté vady (motora), ak by boli preukázané a uplatnené v prekluzívnej lehote, znášal komitent. Podľa žalobcu rozhodnutie odvolacieho súdu v danom prípade záviselo od riešenia otázky, kto (komitent či komisionár) je pasívne vecne legitimovaný v prípade uplatnenia práva kupujúceho zo zodpovednosti za vady pri komisionálnom predaji vecí. Táto otázka podľa neho dosiaľ nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) a správne by mala byť zodpovedaná tak, že za vady vecí zodpovedá komisionár, a to už zo samej povahy nepriameho zastúpenia. Okrem toho záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu aj od posúdenia otázky dĺžky záručnej doby pri predaji použitej veci (§ 620 ods. 1, 2 OZ), ktorú odvolací súd nesprávne posúdil, keď napriek absencii akejkolvek dohody o kratšej záručnej dobe vychádzal z toho, že záručná doba bola 12 mesiacov.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namieste je skôr zdržanlivý (uvážaný) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (porov. napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

12. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

13. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval primárne z ust. § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolač súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

15.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

15.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Dovolač prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o tvrdenie, že odvolací súd vychádzal z nesprávne zisteného (deformovaného) skutkového stavu, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, keď sa nevysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami.

17. Je potrebné uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolača tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolač súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k namietaným procesným vadám; tieto v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

18. V prvom rade, dovolač môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania predovšetkým také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

19. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárnym, čo znamená, že dovolač môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv

dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne). Hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

20. V danej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuplatnil pri niektorom z odvolacích dôvodov argument o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie spočívajúcom v rozpore ústneho odôvodnenia rozsudku s jeho písomným vyhotovením. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní pritom vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal. Nedávalo by totiž žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by dovolací súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejme), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom.

21. V posudzovanom prípade ide o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelym (vigilantibus iura scripta sunt). Ak potom žalobca uvedenú námietku (argumentáciu), o ktorú opieral prípustnosť a dôvodnosť dovolania, neuplatnil v odvolacom konaní, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto rozsudku odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť (obdobne napr. 8Cdo/8/2020, 9Cdo/132/2020).

22. Zjednodušene povedané, spôsobilým predmetom dovolacieho konania môžu byť len také námietky, ktoré dovolateľ uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytol príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

22.1. Obsahom odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo tvrdenie, že dôvody prednesené súdom prvej inštancie pri vyhlásení rozsudku sa odlišujú od dôvodov uvedených v jeho písomnom vyhotovení, teda že ústne odôvodnenie rozsudku nekorešponduje s písomným. Z uvedeného plynie záver, že dovolací súd sa nemohol zaoberať dôvodnosťou dovolacej argumentácie žalobcu a skúmať, či týmto nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie bolo zasiahnuté do práva žalobcu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

23. Žalobca svoju dovoláciu argumentáciu ďalej založil na tvrdení o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti. V tejto súvislosti žalobca v dovolaní namietal, že konajúce súdy nedali dostatočnú a presvedčivú odpoveď na viaceré pre vec podstatné skutočnosti.

24. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

25. Dovolací súd, dbajúc na to, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatuje, že v

danom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Skutočnosť, že žalobca sa s názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti a/alebo arbitrárnosti súdnych rozhodnutí.

26. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Treba si uvedomiť, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP.

27. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania strán sporu, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne - i keď z iných dôvodov, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšiu argumentáciu, najmä za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu.

28. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť.

28.1. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná, rozhodnutie je konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Odvolací súd v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo vychádzal z toho, že záručná doba na ojazdené vozidlo zakúpené u žalovanej bola v danom prípade 12 mesiacov, keď toto skutkové tvrdenie žalovanej prezentované už v konaní pred súdom prvej inštancie (pri prvom procesnom úkone, ktorý žalovanej patrilo; porov. vyjadrenie k žalobe z č. l. 44, v ďalších písomných vyjadreniach na č. l. 74 a 119, ako aj na pojednávaní konanom 14. júla 2022 - k tomu pozri č. l. 145) žalobca kvalifikovane nepoprel, a preto bolo považované za nesporné (§ 151 ods. 2 CSP). Dovolací súd porovnaním obsahu súdneho spisu s odôvodnením súdnych rozhodnutí nemal dôvod pochybovať o tomto závere, pretože žalobca viedol procesný útok i procesnú obranu najmä v argumentačnej línii zameranej na existenciu ním tvrdených väd sporného motocykla, za ktoré podľa neho zodpovedala žalovaná. Stranu v civilnom sporovom konaní zaťažuje bremeno tvrdenia a bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Popretie skutkových tvrdení musí byť výslovné; môže mať podobu (i) vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé, alebo (ii) predloženia iného skutkového tvrdenia o konkrétnych skutkových okolnostiach, alebo (iii) kombinácie predchádzajúcich. O také popretie v danej veci nešlo, pričom len kategorický nesúhlas s vyjadreniami protistrany sám o sebe nestačí.

29. Odôvodnenie napadnutého rozsudku spolu s písomným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie dáva žalobcovi dostatočnú a presvedčivú odpoveď aj na to, prečo konajúce súdy považovali tvrdené vady za nepreukázané. Predmetom konania bolo posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku vo svetle nároku zo zodpovednosti za vady, preto bolo potrebné skúmať, či sporný motocykel mal vady, za ktoré žalovaná ako predávajúci potenciálne zodpovedala; súdy dospeli k záveru, že žalobca existenciu takých väd nepreukázal, t.j. nepreukázal, že ním tvrdené vady existovali v čase plnenia, resp. v záručnej dobe. Inými slovami, závery konajúcich súdov nie sú ničím iným než konštatovaním, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie základných predpokladov zodpovednosti za vady. Súdy explicitne uviedli, že žalobca nepreukázal, že motocykel mal v čase kúpy tvrdené skryté vady a že tieto nevznikli zavineným konaním tretej osoby po uplynutí prekluzívnej záručnej doby, nepreukázal, že šlo o vady, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s porušením povinností žalovanej ako predávajúceho - plniť riadne (bez väd), resp. že išlo o skryté vady, za ktoré podľa komisionárskej zmluvy mal zodpovedať komitent.

30. Napokon, dovolací súd nemôže prisvedčiť ani dôvodnosti námietok žalobcu, že argumentácia súdu prvej inštancie je zmätočná z dôvodu, že tento v odôvodnení zamieňa dva samostatné zmluvné typy. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 53. až 54) poskytol základnú charakteristiku komisionárskej zmluvy, pričom venoval osobitnú pozornosť nepriamemu zastúpeniu komitenta a jeho vplyvu na práva a povinnosti tretích osôb navonok. Ak aj súd prvej inštancie použil vo vzťahu ku komisionárovi pojem sprostredkovateľ, celkom zrejme vychádzal z toho, že žalovaná sa v komisionárskej zmluve zaviazala, že zariadi pre komitenta vo vlastnom mene, na jeho účet, predaj sporného motocykla aj s jeho príslušenstvom, a to za dohodnutú kúpnu cenu 4 000 eur. Niet preto pochyb, že zmluvný vzťah medzi bývalým majiteľom sporného vozidla a žalovanou posudzoval podľa ustanovení ObZ o komisionárskej zmluve.

31. Vzhľadom na uvedené žalobca nedôvodne namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí nedostatkom odôvodnenia. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017) ani prípadné nesprávne právne posúdenie vecí; tento záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

32. Dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi pravidelne pripomína, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018).

33. V tejto súvislosti je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

34. Porušením práva na spravodlivý proces nie je ani iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

35. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

36. Podstata dovolacej argumentácie dovolateľa spočívala v polemike so závermi súdov nižších inštancií a nesúhlase s ich skutkovými zisteniami. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení

nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v preskúmvanej veci dovolací súd z obsahu spisu nezistil.

37. V posudzovanej veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP), správne vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom. Doposiaľ vykonané dokazovanie aj podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom, viazaným skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP). Obsah súdneho spisu pritom nenasvedčuje ani pravdivosti argumentácie žalobcu o deformácii dokazovania tým, že odvolací súd rozhodoval na podklade neúplného spisu. Vo vzťahu k námietke o absencii niektorých listinných dôkazov v súdnom spise dovolací súd porovnaním obsahu spisu s dovolacou argumentáciou žalobcu zistil, že súčasťou súdneho spisu je aj kópia administratívneho spisu OU-KS-OCDPK-2016/006865, o ktorej sa žalobca mylne domnieval, že nebola predložená odvolaciemu súdu; táto skutočnosť je zaznačená aj na spisovom obale v zozname pripojených spisov s vyznačeným dátumom pripojenia 12. apríla 2022, pričom na obale nie je vyznačený žiaden dátum vylúčenia, ani iná poznámka nasvedčujúca tomu, že by sa s týmto pripojeným spisom akokoľvek manipulovalo mimo obsahu spisu sp. zn. 7Csp/4/2021.

38. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť vtedy, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva.

39. Žalobca v dovolaní namietal, že súdy vychádzali z nesprávneho skutkového zistenia, že tvrdené vady žalobca neuplatnil u žalovanej v prekluzívnej záručnej dobe. Pokiaľ ide o túto námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, žalobca opomína, že súd v sporovom konaní nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritornom rozhodnutí. Iba ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov.

40. Podstatnou pre posúdenie dôvodnosti nároku uplatneného žalobcom bola skutočnosť, či žalobca uplatnil vytýkané vady u žalovanej včas, t.j. v prekluzívnej záručnej dobe. Žalovaná od počiatku tvrdila, že žalobcovi poskytla záruku na ojazdený motocykel v trvaní jedného roka, tak ako bolo u nej zaužívanou praxou. Na preukázanie tohto tvrdenia v konaní nepredložila žiadne dôkazy. Na druhej strane, žalobca toto tvrdenie žalovanej v konaní nijako kvalifikovane nepoprel, preto súdy aplikovali právnu domnienku podľa § 151 ods. 2 CSP a dojednanie kratšej záručnej doby v trvaní jedného roka od kúpy motocykla považovali za nespornú skutočnosť, ktorú v konaní nepovažovali za potrebné preukazovať. Žalobca preto nedôvodne namietal, že neexistuje jediný dôkaz o dojednaní kratšej záručnej doby.

41. Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že dovolateľ považuje za porušenie zásady rovnosti strán svoj neúspech v spore. Podľa dovolacieho súdu ale obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní a že by dovolateľ bol postupom súdov akokoľvek ukrátený na svojich procesných právach. Právna domnienka o dojednaní kratšej záručnej doby bola zásadnou skutočnosťou, ktorá v konaní vyšla najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Berúc do úvahy, že zodpovednosť za vady je daná za podmienky kumulatívneho splnenia zákonných predpokladov jej vzniku, súdu prvej inštancie nemožno

vytýkať, že dokazovanie zameral primárne na skúmanie splnenia zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za vady, ak pri tom vytvoril obom stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam, ako aj rovnakú možnosť navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

41.1 Skutočnosť, že dovolateľ bol v konaní neúspešný, rovnako nemôže automaticky viesť k presvedčeniu, že bol v konaní znevýhodnený na úkor druhej strany, a tým došlo k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Predovšetkým je potrebné si uvedomiť, že sporové konanie je konaním, kde vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné; úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom totiž nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces a teda ani k porušeniu zásady rovnosti zbraní, pretože sa tým strane sporu neznemožňuje realizovať jej procesné oprávnenia v priebehu konania pred súdom.

42. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobcu v tejto časti neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

43. Keďže konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska žalobcom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

44. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

45. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

46. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je relevantnou len taká právna (nie skutková) otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

47. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

48. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnú otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 432 ods. 2

CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, sudy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

49. Podľa žalobcu rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od posúdenia právnej otázky pasívnej legitímácie v prípade uplatnenia práva kupujúceho zo zodpovednosti za vady veci pri komisionálnom predaji, pričom túto označil za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dosiaľ nebola riešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

50. Takto dovolateľom zadefinovaná právna otázka by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 CSP iba vtedy, ak by výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené ako vecne správne. V danom prípade však odvolací súd svoje rozhodnutie založil primárne na závere, že v dôsledku márneho uplynutia prekluzívnej záručnej doby došlo k zániku zodpovednosti žalovanej za prípadné vady ojazdeného motocykla. Vychádzal pritom z nesporného tvrdenia žalovanej, že žalobcovi poskytla záruku jeden rok od dodania veci. Je teda zrejmé, že otázka pasívnej vecnej legitímácie nebola otázkou, od ktorej vyriešenia v danom prípade záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu; naopak, touto otázkou bolo posúdenie splnenia zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za vady.

51. Konštrukcia zodpovednosti za vady je pri odplatných zmluvách založená na prezumpcii, že ak sa vada vyskytne v zákonom ustanovenej lehote, resp. v záručnej dobe ako takej, bude sa prvotne predpokladať danosť právnej zodpovednosti za vady tovaru, ak sa preukáže príčinná súvislosť medzi výskytom vady a porušením právnej povinnosti predávajúceho. Zodpovednosť sa predávajúci nezbaví ani s poukazom na tretie osoby, ktoré mu výrobok dodali (BUDJÁČ, Milan. § 619 [Zodpovednosť predávajúceho za vady]. In: ŠTEVČEK, M. a kol. Občiansky zákonník II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 2304.). Odvolací súd sa pri posudzovaní vecnej správnosti zamietajúceho výroku súdu prvej inštancie zaoberal práve skúmaním splnenia zákonných predpokladov, najmä včasného výskytu resp. uplatnenia vady. Vzal pri tom do úvahy, že k záveru o vecnej správnosti výroku môže odvolací súd dospieť aj z odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie.

52. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolateľom nastolená prvá právna otázka má v danom prípade povahu otázky, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia, pretože od jej posúdenia v skutočnosti rozhodnutie odvolacieho súdu vôbec nezáviselo. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie právnej otázky spôsobom, aký predpokladá § 432 ods. 2 CSP. Z uvedených dôvodov takto dovolateľom vymedzená otázka nespĺňa kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovení § 432 až § 435 CSP.

53. Dovolateľ namietal správnosť právneho posúdenia veci aj z hľadiska záverov o dĺžke záručnej doby. Argumentoval, že odvolací súd nesprávne posúdil otázku dĺžky záručnej doby pri kúpe použitej veci spotrebiteľom podľa § 619 OZ pri absencii dohody zmluvných strán, keď napriek neexistencii dohody o kratšej záručnej dobe vychádzal z toho, že žalovaná poskytla žalobcovi záruku za vady motocykla v trvaní jedného roka. Tvrdil, že ak sa zmluvné strany nedohodli na kratšej dobe zodpovednosti predávajúceho za vady použitej veci, zodpovedá predávajúci za vady po dobu dvoch rokov od jej odovzdania. Podľa dovolateľa žiadna ústna, ani písomná, ani konkludentná dohoda zmluvných strán o kratšej záruke neexistovala a nebola v konaní preukázaná.

54. Takto dovolateľom formulovaná otázka z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP neobstoí. Z odôvodnenia dovolacieho dôvodu je zrejmé, že žalobca dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci opiera o nesúhlas so skutkovými zisteniami konajúcich súdov. Pritom právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav, teda činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu.

54.1. Súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok. Žalobca v dovolaní podsúva skutkový stav tak ako ho vníma on, pričom opomína, že poskytnutie kratšej záručnej doby na sporný motocykel bolo v konaní považované za nespornú skutočnosť, ktorú súdy v konaní nepovažovali za potrebné preukazovať, čo je procesným dôsledkom neunesenia bremena popretia skutkových tvrdení protistrany. Námietky žalobcu ohľadom spochybňovania skutkových zistení a skutkových záverov preto považuje dovolací súd za neopodstatnené. Úlohou dovolacieho súdu v rámci dovolacieho konania nie je riešenie skutkových otázok, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

55. Na základe uvedeného dovolací súd v rámci prieskumu prípustnosti dovolania v časti, v ktorej žalobca odvodzoval jeho prípustnosť z ustanovenia § 421 CSP, dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil právnu otázku tak, ako predpokladajú ustanovenia § 432 a § 421 ods. 1 CSP, preto bolo potrebné dovolanie žalobcu aj v tejto časti odmietnuť v súlade s ustanovením § 447 písm. f) CSP.

56. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bola plne úspešná žalovaná. Z obsahu súdneho spisu ale vyplýva, že žalovanej v dovolacom konaní nijaké trovy nevznikli, preto jej dovolací súd voči žalobcovi ich náhradu nepriznal.

57. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.